

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 25 stycznia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – postępowanie karne przeciwko Gerritowi van Vemdemu

(Sprawa C-582/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach karnych — Wzajemne uznawanie wyroków — Decyzja ramowa 2008/909/WSiSW — Zakres stosowania — Artykuł 28 — Przepis przejściowy — Pojęcie „wydania prawomocnego wyroku”)

(2017/C 078/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam.

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

Gerrit van Vemde

przy udziale: Openbaar Ministerie

Sentencja

Wykładni art. 28 ust. 2 zdanie pierwsze decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że dotyczy on jedynie wyroków, które stały się prawomocne przed datą wskazaną przez zainteresowane państwo członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 stycznia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal – Irlandia) – europejski nakaz aresztowania wydany przeciwko Tomasowi Vilkasowi

(Sprawa C-640/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania — Artykuł 23 — Termin przekazania osoby, której dotyczy wniosek — Możliwość kilkakrotnego ustalenia nowej daty przekazania — Opór osoby, której dotyczy wniosek, wobec jej przekazania — Siła wyższa)

(2017/C 078/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strona w postępowaniu głównym

Tomas Vilkas

Sentencja

- 1) Artykuł 23 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym wykonujący nakaz organ sądowy i wydający nakaz organ sądowy ustalają nowy termin przekazania na mocy tego przepisu, gdy przekazanie osoby, której dotyczy wniosek, w terminie dziesięciu dni od uzgodnionej na podstawie wspomnianego przepisu pierwszej nowej daty przekazania zostaje udaremnione przez opór ponownie stawiony przez tę osobę, o ile ze względu na wyjątkowe okoliczności organy te nie mogły przewidzieć tego oporu, a następstw tego oporu w odniesieniu do przekazania nie można było uniknąć mimo zachowania przez wspomniane organy należytej staranności, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 15 ust. 1 i art. 23 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, że wspomniane organy pozostają zobowiązane do ustalenia nowej daty przekazania w przypadku upływu terminów wyznaczonych w art. 23.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 15.2.2016.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 stycznia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg, Niemcy) – Ultra-Brag AG/
Hauptzollamt Lörrach**

(Sprawa C-679/15) ⁽¹⁾

**(Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Powstanie długu celnego w następstwie nielegalnego
wprowadzenia towarów — Pojęcie dłużnika — Pracownik osoby prawnej odpowiedzialnej za nielegalne
wprowadzenie towarów — Oszustwo lub rażące niedbalstwo)**

(2017/C 078/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ultra-Brag AG

Strona pozwana: Hauptzollamt Lörrach

Sentencja

- 1) Artykuł 202 ust. 3 tiret pierwsze rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że osoba prawna może być uznana za dłużnika długu celnego powstałego w wyniku nielegalnego wprowadzenia towaru na obszar celny Unii spowodowanego przez zachowanie jej pracownika, który nie jest jej ustawowym przedstawicielem, jeśli pracownik ten wprowadził dany towar, przestrzegając ram misji powierzonej mu przez pracodawcę i wykonując polecenia, które zostały mu w tym celu zlecone przez innego pracownika, uprawnionego w tym zakresie w ramach swych zadań, działając w związku z tym w ramach swoich obowiązków, w imieniu i na rzecz swojego pracodawcy.